

Sygn. akt II Ka 672/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lutego 2015 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Jerzy Kozaczuk
Protokolant:	st.sekr.sąd. Agata Polkowska

po rozpoznaniu w dniu 2 lutego 2015 r.

sprawy **M. Ś.**

obwinionego o wykroczenie z art. 92 a kw

na skutek apelacji, wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 13 listopada 2014 r. sygn. akt II W 468/14

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od M. Ś. na rzecz Skarbu Państwa 80 złotych kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II K a 672/14

UZASADNIENIE

M. Ś. został obwiniony o to, że w dniu 07 czerwca 2014 r. o godz. 20.35 w miejscowości G. gm. W. na trasie (...) kierując samochodem osobowym m-ki (...) nr rej. (...) przekroczył dozwoloną prędkość na obszarze zabudowanym o 32 km/h (82/50 km/h),

tj. o czyn z art. 92a k.w.

Wyrokiem z dnia 13 listopada 2014 r., sygn. akt II W 468/14, Sąd Rejonowy w Siedlcach:

I. obwinionego **M. Ś.** uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 92a k.w. i za czyn ten na podstawie art. 92a k.w. wymierzył obwinionemu karę grzywny w wysokości 200 złotych;

II. zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłaty kwotę 30 złotych oraz 100 złotych tytułem pozostałych kosztów postępowania.

Apelację od przedstawionego wyżej wyroku wywiódł obwiniony M. Ś., zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

I. naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów przez:

- bezpodstawne obdarzenie walorem wiary wyników pomiaru prędkości dokonanego urządzeniem (...), mimo okoliczności, iż rzeczony urządzenie, wbrew treści art. 2 pkt 59 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym, nie identyfikuje pojazdu oraz zostało użyte podczas korzystania przez obwinionego z układu klimatyzacji automatycznej, zakłócającego prawidłowość wspomnianego pomiaru,

- bezpodstawne obdarzenie walorem wiary zeznań świadka M. M., który wskazał, że pomiaru prędkości dokonał pod kątem zerowym z krawędzi jezdni, podczas gdy z punktu widzenia kierowcy stał on z jego lewej strony oraz nie udowodnił pod jakim kątem trzymał przedramię; apelujący podniósł przy tym, że relacje tego świadka nie odpowiadały prawdzie w zakresie natężenia ruchu i poruszania się przez obwinionego po terenie zabudowanym

II. zignorowanie załączonych kopii wyroków: Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 7 sierpnia 2013 r., sygn. akt IV 1 Ka 270/13, Sądu Okręgowego w Zamościu z dnia 13 stycznia 2014 r., sygn. akt II Ka 779/13 jak również kopii protokołu z eksperymentu procesowego w sprawie II W 359/10.

W następstwie tak sformułowanych zarzutów odwołujący się wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie go od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Na rozprawę odwoławczą apelujący M. Ś. nie stawiał się mimo prawidłowego zawiadomienia o jej terminie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i jako taka na uwzględnienie nie zasługuje.

Na wstępie zaznaczyć trzeba, że wbrew wywodom skarżącego kontrola instancyjna nie potwierdziła, że postępowanie przez Sądem Rejonowym było dotknięte uchybieniami, które mogłyby wywrzeć wpływ na treść wyroku.

Apelujący nie ma racji, o ile kwestionuje dokonaną przez Sąd I instancji ocenę materiału dowodowego. Motywy tej oceny przedstawione zostały w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku i analiza przytoczonych tam argumentów wykazuje, iż ocena ta jest prawidłowa. Sąd Rejonowy poczynił ustalenia faktyczne w oparciu o całokształt zgromadzonego oraz ujawnionego w toku rozprawy głównej materiału dowodowego, którego wartościowanie zostało dokonane z poszanowaniem zasady obiektywizmu oraz zasady swobodnej oceny dowodów.

W pierwszym rzędzie wskazać trzeba, że odwołujący się bezpodstawnie kwestionuje pierwszoinstancyjne przekonanie o szczerości zeznań funkcjonariusza Policji M. M.. Stwierdzić należy, iż w demokratycznym państwie prawnym, jakim niewątpliwie jest Polska, domniemywa się, że organy ścigania funkcjonują zgodnie z obowiązującymi przepisami, nie dopuszczając się nadużyć w trakcie przeprowadzanych czynności. Dla obalenia rzeczowego domniemania konieczne jest co najmniej uprawdopodobnienie okoliczności przeciwstawnych (podobnie: wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 27 września 2012 r., II AKa 83/12, LEX nr 1220567). Apelujący uprawdopodobnienia takiego zaniechał. Nie ma bowiem racjonalnych powodów, dla których wymieniony świadek miałby z rozmysłem zignorować wiedzę nabytą w drodze teoretycznego i praktycznego przeszkolenia

w zakresie umiejętności obsługi radarowego przyrządu do pomiaru prędkości pojazdów (k. 42) wyłącznie w celu ukarania akurat obwinionego. Brak jest przy tym również racjonalnych podstaw pozwalających na założenie, że z bliżej nieznanych względów funkcjonariusz Policji zdecydował się na kontrolę prędkości pojazdu nie poruszającego się w terenie zabudowanym i następnie twierdzenia przeciwne. Dlatego wiarygodnym jest, że M. M. dokonał pomiaru używając przyrządu (...) pod właściwym, a więc umożliwiającym należyte przeprowadzenie przedsięwziętej czynności, kątem, w stosunku do jedyne poruszającego się wówczas pojazdu, zaś uzyskany odczyt prędkości odnosił się do prędkości jazdy w terenie zabudowanym. Zamykając rozważania w przedmiotowej materii podkreślić nadto trzeba, że wykazanie, iż w sprawie doszło do naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów wymaga wskazania, którą konkretnie regułą i w jaki sposób sąd naruszył. Nie może natomiast twierdzić- tak, jak czyni to apelujący- że ocena dokonana została w sposób dowolny, zastępując uzasadnienie tego twierdzenia wyłącznie wywodami na temat własnej wizji

przebiegu konkretnego zdarzenia (vide postanowienie Sądu Najwyższego z 4 stycznia 2007 r., V KK 262/06, LEX nr 459667).

W ocenie Sądu Odwoławczego, fakt, że obwiniony miał się poruszać z włączonym układem klimatyzacji automatycznej emitującym pole magnetyczne nie mógł wpłynąć na jakość pracy przyrządu pomiarowego (...). Zważyć trzeba, że wedle instrukcji obsługi tegoż przyrządu wpływ taki, wiążący się z emitowaniem pola określonego rodzaju, mogłaby mieć obecność bardzo silnych ponadnormatywnych zakłóceń od sieci elektrycznych, spawarek, wyładowań atmosferycznych, czy też bezpośrednio sąsiedztwo nadajników/przekazników GSM, TV, radiowych k. 14v). Zapatrywania przeciwnego nie może przy tym uzasadniać wynik eksperymentu przeprowadzonego w bliżej niezidentyfikowanej sprawie (k. 30)- podkreślić w szczególności trzeba, że fotokopia przekazana przez obwinionego nie zawiera jakichkolwiek informacji w przedmiocie warunków, w których miało dojść do przeprowadzenia wspomnianego eksperymentu, a zatem nie sposób zakładać, że realia tegoż znajdowały przełożenie na sprawę M. Ś..

Z uwagi na zasadę samodzielności jurysdykcyjnej sądu karnego, w myśl której rozstrzyga on samodzielnie zagadnienia faktyczne i prawne oraz nie jest związany rozstrzygnięciem innego sądu lub organu (art. 8 § 1 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w.) za chybioną uznać należało również argumentację odnoszącą się do zapatrywań wyrażonych wyrokiem Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 7 sierpnia 2013 r., sygn. akt IV 1 Ka 270/13 (k. 56) oraz wyrokiem Sądu Okręgowego w Zamościu z dnia 13 stycznia 2014 r. sygn. akt II Ka 779/13 (k. 57-58). Jedynie drugoplanowo zaznaczyć przy tym należy, że z uwagi na brak uzasadnienia wspomnianego wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie niemożliwym było ustosunkowanie się do jego treści. Wyrok Sądu Okręgowego w Zamościu dotyczył natomiast pomiaru prędkości przy wykorzystaniu miernika (...), nie zaś- tak jak miało to miejsce w sprawie niniejszej- przyrządu (...)

Z tych wszystkich względów ocena materiału dowodowego przez Sąd Rejonowy nie nosi cech dowolności, a tym samym nie wskazuje na wystąpienie sygnalizowanego przez apelującego błędu w ustaleniach faktycznych i nie podważa stanowiska wyrażonego zaskarżonym orzeczeniem.

W tym stanie rzeczy i przy braku przesłanek z art. 104 § 1 k.p.w. Sąd Okręgowy orzekł, jak w części dyspozytywnej swego wyroku.

Na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 119 § 1 k.p.w. Sąd Okręgowy zasądził od M. Ś. na rzecz Skarbu Państwa 80 złotych kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze. Na wskazaną sumę złożyło się:

- 50 zł tytułem zryczałtowanych wydatków w sprawach o wykroczenia za postępowanie przed sądem drugiej instancji (§ 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia- Dz. U. z 2001 r., Nr 118, poz. 1269);

- 30 zł tytułem opłaty (art. 3 ust. 1 w zw. z art. 8 w zw. z art. 21 pkt 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych- tekst jedn. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.).